

The Greek Review of Social Research

Vol 4 (1970)

4-5

Προβλήματα της συγχρόνου κοινωνίας

Thorkil Kristensen

doi: [10.12681/grsr.512](https://doi.org/10.12681/grsr.512)

Copyright © 1970, Thorkil Kristensen

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Kristensen, T. (1970). Προβλήματα της συγχρόνου κοινωνίας. *The Greek Review of Social Research*, 4, 265–266. <https://doi.org/10.12681/grsr.512>

προβλήματα της συγχρόνου κοινωνίας

υπό Thorkil Kristensen

τ. Γενικού Γραμματέως του ΟΟΣΑ

(L'Observateur de l'OCDE,
τεύχος 39, 1969)

Κατά το διαρρέσαν έτος, σημαντικός αριθμός ξέπαιρητικών γεγονότων έδημιούργησαν οικονομικά προβλήματα εις τας χώρας-μέλη του ΟΟΣΑ.

Αί νομισματικά διασγέρειαι αί όποια έσημειώθησαν διαδοχικώς εις σειράν χωρών ειχον επίπτωσιν επί των διεθνών πληρωμών και έθεσαν υπό εύρειαν συζήτησιν τούς ύφιστάμενους χρηματοδοτικούς μηχανισμούς.

Αί άπεργίαι αί όποια προσέβαλον σημαντικούς τομεις της οικονομίας άρκετών χωρών διετάραξαν την οικονομικήν ισορροπία και επέφεραν ένιοτε πληθωριστικές αύξήσεις μισθών.

Είς την άγοράν άγροτικών προϊόντων παρατηρείται έμφάνισις άσταθείας, ή σοβαρότης της όποιας επιβάλλει άμέσους και συνδεδασμένους ένεργειαι. Το πρόβλημα έπίσης της πλεοναζούσης ικανότητος παραγωγής κατέστη άνησυχητικό διά σειράν κλάδων της βιομηχανίας.

Άκόμη και ή κρίσις της άνωτάτης έκπαίδεύσεως, ή όποια έξεσπασεν εις ώρισμένας χώρας, άποτελεί μέχρις ένός σημείου οικονομικόν πρόβλημα, δεδομένου ότι συνδέεται στενώς πρός την διόγκωσιν του αριθμού των σπουδαστών, ή όποια είναι ταχύτερα της αύξήσεως των δυνατοτήτων άπορροφήσεως του έκπαιδευτικού συστήματος.

Υπ' αυτάς τας συνθήκας, οί σπουδασταί και οί έργάται (έκ λόγων, έν τούτοις, μερικώς διαφόρων) ήγειραν, εις άρκετάς χώρας, άπαιτησιν διά μίαν επέκτασιν της έπιρροής και των εύθύνων εις την λήψην των άποφάσεων, θέτοντες ούτω υπό άμφισβήτησιν ώρισμένα στοιχεία των ύφιστάμενων δομών.

Η συνολική εξέτασις των διαφόρων αυτών γεγονότων, καθώς και ώρισμένων άλλων (ώς είναι αί συζητήσεις αί σχετικαί πρός το τεχνολογικόν χάσμα), δεικνύει ότι έπέστη ό χρόνος διά μίαν γενικότεραν θεωρήσιν των προβλημάτων της συγχρόνου κοινωνίας, δεδομένου ότι συνεχώς περισσότερο γίνεται φανερόν ότι ή οικονομική σκέψις, ως την αντίλαμβανόμεθα κατά παράδοσιν, πρέπει να συνδυσασθί με κριτήρια τεχνικής, κοινωνικής, ψυχολογικής και πολιτικής φύσεως.

Επ' αυτου δεν ύπάρχει τίποτε το έκπληκτικόν, εάν ληφθί ύπ' όψιν ή θεματική οικονομική και κοινωνική εξέλιξις την όποιαν έγνώρισαν αί κοινωνία της άσσεως μετά τον δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον. Δέν είναι όμως εύκολον να σχηματισομεν λιαν σαφή εικόνα μιάς διαρκώς μεταβλλομένης καταστάσεως. Διά τούτο μία σύντομος έκθεσις ταύτης δέν είναι δυνατόν παρά να περιορισθί εις την σκιαγράφησιν ώρισμένων ένδείξεων προσωρινού χαρακτήρος.

Αί μεταβολαί αί όποια πραγματοποιούνται σήμερα εις την γεωργίαν, την βιομηχανίαν και εις άλλους τομεις άποτελούν άναπόσπαστον τμήμα μιάς βαθύτατης μεταμορφώσεως των συγχρόνων κοι-

νωνιών. Πρέπει λοιπόν να άποφύγομεν την μεμονωμένην άντιμετώπισιν και μελέτην των.

Βασικός παράγον της μεταμορφώσεως αυτής είναι ή επαναστατική άνάπτυξις της έπιστήμης και της τεχνολογίας, ή όποια είναι συνέπεια μιάς συνεχούς και συστηματικής προσπάθειας διά την άξιοποίησιν της συνεχώς διευρυνομένης γνώσεως περί της φύσεως, με σκοπόν την αύξησιν της παραγωγικότητος εις όλους τούς οικονομικούς τομεις.

Η τεχνολογική επανάστασις ήνοιξε την όδον πρός μίαν ταχεία οικονομικήν πρόοδον, ή όποια έξ άλλου ήνωθη έκ της έφαρμογής οικονομικής πολιτικής τεινούσης έσκεμμένους εις την διατήρησιν της άπασχλήσεως εις ύψηλην στάθμην. Όσον έπιτυχώς και άν ύπάρξεν ή εξέλιξις αυτή, δέν άπεφεύχην ή έξ αυτής έμφάνισις προβλημάτων. Δέν είναι έκπληκτικόν ότι ή άνάπτυξις ύπάρξεε περισσότερο ταχεία εις ώρισμένας χώρας έναντι άλλων χωρών, αυτό δε το γεγονός άποτελεί, έν μέρει τουλάχιστον, την πηγήν των σχετικών πρός το τεχνολογικόν χάσμα συζήτησεων.

Άλλο βασικότερον γεγονός είναι ότι αί γενόμεναι προσπάθειαι διά την αύξησιν της καταναλώσεως και των επενδύσεων, προκειμένου να έπωφεληθώμεν έκ των εξελίξεων της συγχρόνου τεχνικής, ώδήγησαν εις το έξής παράδοξον: παρά την μεγαλυτέραν συμμετοχήν της άποταμιεύσεως εις τας αυξανότα εισοδημάτα, έγινεν αισθητή κύκλιση έλλειψις κεφαλαίων, ή όποια προέκλειπεν άνώψισιν των έπιτοκίων και έπέδρασε δυσμενώς επί του όγκου των καταεθνομένων πρός τας υπό άνάπτυξιν χώρας κεφαλαίων, όσον και επί της χρηματοδοτήσεως ώρισμένων δραστηριοτήτων έκ των πλέον άπαραιτήτων διά τας συγχρόνους κοινωνίας.

Η άνάπτυξις ύπάρξεν άκόμη ταχύτερα εις τας διεθνεις συναλλαγάς, ως είναι αί έμπορικαί ανταλλαγαι, ό τουρισμός, αί μεταφοραί, ή κίνησις κεφαλαίων, κτλ., από ό, τι εις την παραγωγήν καθ' έαυτήν, κατά τρόπον ώστε ή άλληλεξάρτησις των διαφόρων έθνικών οικονομιών να έντειναι ταχέως. Αυτός είναι ό λόγος διά τον όποιον άκόμη και άσημαντοί διαφοραί παρατηρούμεναι από χώρας εις χώραν, εις τό ποσόντων πληθωρισμοί ή άλλους κρισίμους παράγοντας, δημιουργούν σήμερα ταχύτατα σημαντικήν άνισορροπίαν εις τας διεθνεις πληρωμάς. Η συχνά καλυμένη κρισίς του διεθνούς νομισματικού συστήματος άποτελεί λοιπόν περισσότερο συνάπειαν μιάς αξιωματικής άλληλεπιδράσεως μεταξύ των οικονομιών και της οικονομικής πολιτικής των διαφόρων χωρών, συνδεδεασμένης πρός το γεγονός ότι ται λαμβανόμενα μέτρα δέν άποφασίζονται πάντοτε την κατάλληλον στιγμήν ούτε συντονίζονται έπαρκώς.

Η άνοδος των εισοδημάτων έπιφέρει μεταβολήν εις την διάρθρωσιν της καταναλώσεως. Δι' αυτό πλέον ή γεωργία άντι-

προσφεύει εἰς ὅλας τὰς χώρας ἐν ταχέως μειούμενον ποσοστὸν τοῦ ἀκαθάρτου ἐθνικοῦ προϊόντος. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον μόνον λίαν ἱσχυρὰ μειώσεις τοῦ ἐνεργοῦ ἄγροτικοῦ πληθυσμοῦ δύνανται νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν γεωργίαν ἐν ἱκανοποιητικῶν ἐπίπεδον παραγωγῆς κατὰ κεφαλὴν ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ τῶν ἄλλων τομέων τῆς οἰκονομίας. Ἐν τούτοις, αἱ περισσότεραι χῶραι, εἰς μίαν ματαίαν προσπάθειαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιβιώσεως ἐνὸς μεγάλου ἀριθμοῦ μικρῶν ἄγροτικῶν ἐκμεταλλεῶσεων, διετήρησαν ὑψηλά ἀγροτικάς τιμὰς, τοῦτο δὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν γνωστὴν ἑλλειψιν ἰσορροπίας τῆς ἀγορῆς.

Εἰς τὴν βιομηχανίαν, ἐπίσης, ἡ δομὴ μεταμορφώθη. Τὸ μέσον μέγεθος τῶν ἐπιχειρήσεων ἐξακολουθεῖ νὰ αὐξάνη, διότι, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὴν γεωργίαν, ἀποτελεῖ συχνὰ ὄρον ἀπαραίτητον διὰ τὴν πλήρη χρησιμοποίησιν τῆς συγχρόνου τεχνικῆς. Αἱ πολὺ μεγάλας ἐπιχειρήσεις ἐπενδύουν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἀποβαίνουν οὕτω *πλονεθνικαί*· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, γίνονται φορεῖς μεταδόσεως τεχνολογικῶν γνώσεων, ἀλλὰ ἀποτελοῦν συγχρόνως ἕνα νέον παράγοντα ἀλληλεξαρτήσεως μεταξὺ τῶν χωρῶν, τὸν ὁποῖον αἱ ἐπιπτώσεις κατανοοῦν αἰσθητὰ τόσο ἐπὶ τὸν ἐμπορικὸν ἀνταλλαγὴν ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς κινήσεως κεφαλαίου.

Ὅπως καὶ εἰς τὸν ἄγροτικὸν τομεῖα, πλείστα μικραὶ βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις, ἀνάκινων νὰ χρησιμοποιήσουν τὰς νεωτάτας τεχνικάς, ἐπιζητοῦν βοήθειαν καὶ προστασίαν διὰ τὰ ἐπιβιώσασιν. Ἐν συμβῆι νὰ τὰς ἀποκηρύξουν—καθ' ὃν χρόνον, ἐξ ἄλλου, αἱ σύγχρονοι ἐπιχειρήσεις τῶν ὁποίων τὸ κόστος παραγωγῆς εἶναι χαμηλὸν ἐξακολουθοῦν νὰ ἀναπτύσσονται—ἐμφανίζεται πλεόνασμα ἱκανότητος παραγωγῆς καὶ δημιουργεῖται θέμα περιορισμοῦ τῆς ἐλευθερίας τῶν διεθνῶν συναλλαγῶν.

Εἰς τὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, ὁ ρόλος τῆς *διοικήσεως* εἶναι ἀπορροαστικός. Οἱ διοικούντες ταῦτα καὶ τὰ ἀνώτερα στελεχῆ τῶν ἀντικειμένων προοδευτικῶς τοὺς κατόχους τοῦ κεφαλαίου, ὡς κυριαρχοῦντος στοιχείου τῆς βιομηχανίας. Ἡ ἐξέλιξις αὐτῆ δὲν εἶχε ὡς μοναδικὸν ἀποτέλεσμα τὴν ὑπογράμμισιν τῆς σηματοῦσας ἡ ὅποια περιβάλλει τὴν τέχνην ἢ τὴν τεχνικὴν τῆς διοικήσεως τῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ ἐξηγεῖ ἐπίσης τὴν αὐξανόμενην σημασίαν τῶν ὁπίων ἀποκτοῦν αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς διοικήσεως καὶ τῶν ἐργαζομένων ἐνὸς τῆς ἐπιχειρήσεως. Αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἐργαζομένων δι' ἕνα διάλογον, διὰ τὸ δικαίωμα νὰ πληροφοροῦνται καὶ διὰ μίαν συμμετοχὴν εἰς τὴν λήψιν τῶν ἀποφάσεων ἀποτελοῦν, ἐν μέρει τούτῳ, συνέπειαν τοῦ αὐξανόμενου ρόλου τῶν διοικούντων τὰς ἐπιχειρήσεις.

Ἐπακόλουθον τῆς μειώσεως τῆς ἀπασχολήσεως εἰς τὴν γεωργίαν εἶναι ἡ τα-

χεῖα *ἀστικοποιήσεως*, με ὅλα τὰ τίθεμενα ὑπ' αὐτῆς προβλήματα σχετικάς πρὸς τὴν ρύπανσιν τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τῶν ὑδάτων, τὴν ἑλλειψιν κατοικίδων καὶ τὴν δυσχέραν εἰς τὰς μεταφορὰς, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Τὸ περιβάλλον τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων κατήντησε σοβαρὸν πρόβλημα, τοῦτο δὲ ἀποτελεῖ ἕνα ἐκ τῶν λόγων τῶν καθιστῶντων ἀπαραίτητους τὰς μεγάλου ὄψους ἐπενδύσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι ὄχι μόνον διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς συγχρόνου τεχνικῆς, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἀπάντησιν τῶν μειονεκτημάτων τῆς.

Μία ἐκ τῶν ἀντιρήσεων διὰ τὴν ἐξέλιξιν αὐτὴν εἶναι ἡ βαθμιαία πληθυσμικὴ ἀπομύνησις ἀρκέτων ἀγροτικῶν *ζωνῶν*, ἡ ὁποία θέτει λεπτὰ προβλήματα εἰς τὴν περιφερειακὴν ἀνάπτυξιν. Εἶναι ἐπιτεταμένον ἄραγε νὰ ἐπιχειρηθῆ μετὰ μεγάλας θυσίας ἡ ἀναζωογόνησις μιᾶς παρακμάζουσας ζώνης;

Διὰ τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν εἰς τὴν τῶσον περίπλοκον σύγχρονον κοινωνίαν, εἰς οἰονδήποτε ἐπίπεδον, ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦ ἐργαζομένου μέχρι τῆς ὑψηλά ἱσταμένης διευθύνσεως καὶ τῆς Κυβερνήσεως, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην γνώσεων. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ *ἐκπαίδευσίς* ἀναπτύσσεται ταχύτερον τοῦ πλείστου τῶν ἄλλων τομέων. Αἱ ἐμφανιθεῖσαι εἰς τὴν ἀνωτάτην παιδείαν δυσχέρεια ὀφείλουσιν εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τομέου αὐτοῦ, ἀντιθέτως πρὸς ὅ, τι συμβαίνει μετὰ τὴν γεωργίαν καὶ με μερικῶς κλάδους τῆς βιομηχανίας, αἱ προφερόμεναι δυνατότητες ἐκπαίδευσως δυσκόλους δύνανται νὰ παρακολουθήσουν τὴν ταχείαν διόγκωσιν τῆς ζητήσεως.

Δὲν εἶναι δὲ μόνον τὰ ἐργοστάσια καὶ αἱ ἄγροτικαὶ ἐκμεταλλεύσεις, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὀφείλει συχνὰ νὰ ὑποστῇ μίαν δυσχερῆ διαδικασίαν προσαρμογῆς προκειμένου νὰ εὐρῆ τὴν θέσιν του ἐντὸς τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον μία καλῶς μελετημένη πολιτικὴ ἀγορῆς τοῦ ἀνθρώπου παρυσιάζει μίαν τόσον πρωταρχικὴν σηματοῦσιν διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῶν προηγμένων οἰκονομικῶν συστημάτων.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν *οἰκονομικὴν* πολιτικὴν, θεωροῦμεν ἐν τῇ στενωτέρῳ ἐνοίᾳ τῆς, αἱ συνεχεῖς μεταβολαὶ καταστάσεων ἐπιβάλλουν ὅσπερ ἡ εφαρμοζομένη εἰς τὴν ρύθμισιν τῆς ζητήσεως, κτλ. πολιτικὴ νὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ μεγάλην εὐκαμψίαν. Ὅμως, συμβαίνει συχνὰ δυσχέρεια πολιτικῆς φύσεως νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἔγκαιρον λήψιν ἀποτελεσματικῶν μέτρων. Ἐπίσης, ὅταν τὸ εἰσοδηματικὸν ἐπίπεδον εἶναι ὑψηλὸν καὶ ἡ χρηματοδοτικὴ κατάστασις τῶν ἐπιχειρήσεων σταθερά, τὰ δημοσιονομικὰ καὶ νομισματικὰ μέτρα δὲν ἀποφέρουν ἐνίοτε τὸ ἀποτέλεσμά τῶν παρὰ με καθυστέρησιν.

Οὕτω, ἐὰν διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἢ δι' ἄλλους λόγους ἡ κατάστασις μίᾶς χώρας δὲν εἰρικόςται εἰς ἰσορροπίαν ἐναντι τῶν ἄλλων χωρῶν, εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταβληθῇ ἡ ἰσοτήμια τῶν συναλλάγματος ἀνεῦ δυσχερῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἰσως διεθνῶν διαπραγματεύσεων.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ βασικὸν πρόβλημα συνίσταται εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῶν μέσων ἐκείνων διὰ τῶν ὁποῖων θὰ ἐξασφαλίζεται λίαν ἐγκαιρὸς ὁ κατάλληλος προσανατολισμὸς εἰς τὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν, καὶ θὰ καθίσταται ἐφικτὴ ἡ ὑπερπήδησις τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ἑλλείψεως ἰσορροπίας. Ὅσον περισσότερον καθυστεροῦμεν τὴν ἀνάληψιν δράσεως, τόσοον καθίσταται δυσχερῆστερα ἡ λήψις μέτρων ἐπαρκῶς ρομαλίων.

Αἱ ἀφορδαὶ εἰς τὴν πολιτικὴν *εἰσδημάτων* δυσχέρεια, ἐξ ἴσου πρὸς τὰς ἀργίας, αἱ ὁποῖαι ἐπηρεάζουν ἐνίοτε ἐπικινδύνους τοὺς βασικοὺς τομεῖς τῆς οἰκονομίας, πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς συγχρόνους σχέσεις μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶμισθῶν. Διότι, ἡ βελτίωσις τῶν σχέσεων αὐτῶν δύνανται νὰ ἐχῃ σαφεῖ ἐπιπτώσει ἐπὶ τῆς οἰκονομίας.

Ἡ ἑλλειψίς *κεφαλαίου* (ἐκ τοῦ ὅτι ἡ συνολικὴ ζήτησις τείνει νὰ καταστῇ ὑπέρμετρος) δὲν εἶναι μόνον ἐπιζήμιος διὰ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἰσοζύγιον τῶν χωρῶν μελῶν τῆς ΟΟΣΑ, ὡς προκαλοῦσά ἐνίοτε ἀνταγωνιστικὴν ὕψωση τῶν ἐπιτοκίων εἰς τὰς διαφορῶς χωρῶν—ἀποτελεῖ ἐπίσης τὸν κύριον λόγον διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ροπὴ τῆς βοηθείας καὶ τῶν ἰδιωτικῶν κεφαλαίων πρὸς τὰς *ἐπιποσομίας* εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀναπτύξεως χώρας ὑπῆρξεν ἀπογοητευτικὴ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Εἰς τὸν σημαντικώτερον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς *ρυθμίσεως* τῆς ζήτησεως (εἰς τὰς χώρας τῆς ΟΟΣΑ) πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἱκανοποιητικὴ ἀπελευθέρωσις πόρων διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν λύσιν τῶν προβλημάτων τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῆς ἐκπαίδευσως, καθὼς καὶ διὰ τὴν καταστῆθ δυνατὴ, κατὰ τρόπον περισσώτερον ἱκανοποιητικόν, ἡ συμβολὴ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πτωχῶν χωρῶν, χωρὶς ἀφηνίδιους καὶ ἀσυντονιστοὺς περιορισμοὺς τῆς κινήσεως τῶν ἐθνικῶν καὶ διεθνῶν κεφαλαίων. Εἰς ὅσας χώρας μελὴ τῆς ΟΟΣΑ ὑπάρχουν θύλακοὶ ἀνεργίας, συνίσταται ἡ θεραπεία τῶν διὰ μέτρον προσαρμογῆς κατ' ἐπιλογήν τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζήτησεως.

Ἡ ρύθμισις τῆς ζητήσεως ἔχει ἐπίσης ὡς σκοπὸν τὴν ἀποτρέψιν τὴν υἰοθέτησιν περιοριστικῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα θὰ παρεμποδίσουν τὰς ἐμπορικὰς ἀνταλλαγὰς καὶ λοιπὰς συναλλάγας μεταξὺ τῶν χωρῶν μελῶν τῶν Ὀργανισμῶν Οἰκονομικῆς Συνεργασίας καὶ Ἀναπτύξεως, καθὼς καὶ τὰς εἰσαγωγὰς ἐκ τῶν ὑπὸ ἀνάπτυξιν χωρῶν.

(Μετ. Α. Α.)